

TRAJNOSTNI RAZVOJ V AKADEMSKEM OKOLJU

POLONA ŠPRAJC,¹ ZALA BERGOČ,¹ KRISTINA ČRNJAR²

¹ Univerza v Mariboru, Fakulteta za organizacijske vede, Kranj, Slovenija
polona.sprajc@um.si, zala.bergoc@student.um.si

² Univerza v Reki, Fakulteta za management v turizmu in gostinstvo, Reka, Hrvaška
kristina.crnjar@fthm.hr

V prispevku želimo predstaviti področje trajnostnega razvoja v povezavi z akademskim okoljem. Z vidika trajnosti je tako kot vsako drugo okolje akademsko okolje še toliko bolj pod drobnogledom, saj ne da le vzgaja, temveč predpostavlja znanje na najvišjih stebrih izobraževanja. Kot tako pa se pomen znanja in kompetenc diplomantov jemlje kot najvišja stopnja odgovornosti pri akademskem osebju. V povezavi s trendi časa, ki ga živimo, je trajnost stalnica, ki pomeni doprinos danes za jutri. In če le kje, se v akademskem okolju predpostavlja pomen znanja, ki pomeni dobrobit diplomantov za jutrišnje okolje. Ravno tako je digitalizacija resen sopotnik pri implementaciji trajnostnih vprašanj v akademskem okolju, zato v prispevku predstavljamo tudi omenjen okvir.

DOI

[https://doi.org/
10.18690/um.fov.7.2025.8](https://doi.org/10.18690/um.fov.7.2025.8)

ISBN

978-961-299-059-6

Ključne besede:

trajnost,
izobraževanje,
univerza,
digitalizacija,
trajnostni razvoj

Univerzitetna založba
Univerze v Mariboru

DOI
[https://doi.org/
10.18690/um.fov.7.2025.8](https://doi.org/10.18690/um.fov.7.2025.8)

ISBN
978-961-299-059-6

Keywords:
sustainability,
education,
university,
digitalization,
sustainable development

SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN ACADEMIC ENVIRONMENT

POLONA ŠPRAJC,¹ ZALA BERGOČ,¹ KRISTINA ČRNJAR²

¹ University of Maribor, Faculty of Organizational Sciences, Kranj, Slovenia
polona.sprajc@um.si, zala.bergoc@student.um.si

² University of Rijeka, Faculty of Tourism and Hospitality Management, Rijeka, Croatia
kristina.crnjar@fthm.hr

In this paper, we want to present the field of sustainable development in relation to academia. From a sustainability point of view, the academic environment, like any other environment, is all the more under scrutiny because it does not educate but presupposes knowledge at the highest pillars of education. As such, the importance of the knowledge and competences of graduates is seen as the highest level of responsibility for academic staff. In the context of the trends of the times we live in, sustainability is a constant that means making a contribution today, for tomorrow. And if anywhere, in the academic environment, the importance of knowledge is assumed to mean the well-being of graduates for tomorrow's environment. In the same way, digitalisation is a serious companion to the implementation of sustainability issues in the academic environment, which is why we present this framework in this paper.

University of Maribor Press

1 Uvod

Družba današnjega časa je na vseh področjih usmerjena v trajnostni razvoj, ki predstavlja tako za posameznika kot za organizacije eno temeljnih usmeritev za zdravo prihodnost. V prispevku se želimo osredotočiti na področje trajnostnega razvoja s specifikami, ki jih dotika akademsko okolje, ter v nadaljevanju raziskovanja postaviti temelje za raziskovanje med študentsko populacijo. Menimo, da je akademsko okolje s svojimi študijskimi programi glede na specifikke tudi eno izmed področij, ki jih trajnostni razvoj nedvomno zadeva.

Cilji trajnostnega razvoja ali *Agenda 2030 za trajnostni razvoj* je nedvomno ena od najbolj ključnih in humanitarnih resolucij Združenih narodov, ki so jih sprejeli Združeni narodi po razvojnih ciljih tisočletja (Združeni narodi, 2015). Gre torej za področje, ki na globalni ravni predstavlja in predpostavlja zdravo usmerjeno prihodnost, pri čemer je v osnovi seveda človek tisti, ki bo sledil usmeritvam trajnostnega razvoja.

Akademsko okolje ima večplastno vlogo pri vzpostavljanju trajnostne kulture v družbi ter pri usposabljanju in izobraževanju diplomantov, ki so usposobljeni za znanjem in spretnostmi, ki jim bodo omogočile, da se spopadejo s svetovnimi izzivi z uporabo trajnostnih pristopov (Leal Filho et al., 2019; Tanaka & Tabucanon, 2014; Združeni narodi, 2019).

Akademsko okolje in univerza kot institucija ima dolgo zgodovino, ki se je začela kot izobraževalna ustanova, pozneje je prevzela funkcijo ustvarjanja znanja (raziskovanja), v zadnjem času pa tako imenovano tretje poslanstvo (sodelovanje). V večini kontekstov so bile univerze namenjene elitam, ki so jih izobraževale za verske, strokovne ali upravne poklice. S širjenjem udeležbe v visokošolskem izobraževanju je univerza pridobila večji potencial za prispevanje k družbenemu razvoju. Učitelji, zdravniki, inženirji, med drugim strokovnjaki, pridobivajo akademsko izobrazbo na višji ravni, da lahko opravljajo svoje poklice in podpirajo družbo. Poleg tega univerze izvajajo temeljne in uporabne raziskave na področju znanosti in humanističnih ved, da bi izboljšale naše razumevanje življenja (Chankseliani & McCowan, 2020).

Za premagovanje prevladujočega načina razmišljanja o razvoju in prispevku visokega šolstva k razvoju je potrebna dovolj ekspanzivna vizija in širše razumevanje, ki vključuje na pravicah in zmožnostih temelječe pristope k razvoju. Pristop, ki temelji na pravicah, na izobraževanje gleda kot na univerzalno človekovo pravico, ki bi morala biti zagotovljena vsem, medtem ko se pristop, ki temelji na zmožnostih, osredotoča na to, kako visokošolsko izobraževanje širi posameznikove svoboščine, da se le-ta ukvarja s tem, kar ceni (Boni & Walker, 2016; McCowan, 2013).

V skladu s temi pristopi je visokošolsko izobraževanje daleč več kot orodje za pridobivanje spretnosti, znanja in pooblastil. Univerze posameznikom omogočajo, da uresničujejo svoboščine, ki jih cenijo in do katerih imajo pravico, ter da razvijajo svojo agencijsko svobodo, ne glede na družbeni razred, etnično pripadnost in spol, kar v končni fazi vodi k celostnemu človekovemu razvoju (Chankseliani & McCowan, 2020).

Brez dvoma je področje trajnosti že po terminologiji usmerjeno v dolgoročno stanje, ki predpostavlja normalne okvire za življenje. Z upoštevanjem, da je izobraževalno okolje tako na primarni, sekundarni kot terciarni ravni prepleteno z vzgojo in izobraževanjem udeležencev izobraževanja, je zato toliko bolj pomembno in potrebno, da se vsebine trajnosti prepletajo z izobraževalnim ogrođjem.

2 Trajnostni razvoj

Koncept trajnostnega razvoja ni nov in je bil opredeljen na več načinov (Mensah & Casadevall, 2019). Eno od ključnih opredelitev je podala Komisija za okolje in razvoj, ki je popularno znana kot Brundtlandova komisija (1987). V njej je trajnostni razvoj opredeljen kot »razvoj, ki zadovoljuje potrebe sedanjega brez ogrožanja zmožnosti prihodnjih generacij, da zadovoljijo svoje potrebe«.

Trajnostni razvoj še zdaleč ni nov pojem. Domorodna ljudstva že več generacij prakticirajo elemente trajnostnega življenja z naravnim okoljem, njegovimi omejitvami, cikli in spremembami. To razumevanje se običajno imenuje tradicionalno ekološko znanje ali poglobljeno znanje in prepričanja o odnosih med ljudmi, rastlinami, živalmi in naravnimi pojavi, o pokrajinah in časovni razporeditvi dogodkov v določenem ekosistemu (McGill, 2024).

Čeprav je trajnost povezana z okoljskim gibanjem, je prepričanje, da je osredotočena le na okolje, napačno. Trajnost temelji na treh razsežnostih (McGill, 2024):

- okoljska trajnost nastopi, ko stopnja človeške porabe ne preseže stopnje dopolnjevanja v naravi in ko človeštvo s svojo stopnjo onesnaževanja in izpustov toplogrednih plinov ne presega hitrosti obnove narave;
- družbena trajnost je zmožnost družbe, da vzdržuje splošne človekove pravice in zadovolji osnovne potrebe ljudi, kot so zdravstveno varstvo, izobraževanje in prevoz. Zdrave skupnosti zagotavljajo spoštovanje osebnih, delavskih in kulturnih pravic ter vse ljudi ščitijo pred diskriminacijo;
- ekonomska trajnost je sposobnost človeških skupnosti po vsem svetu, da ohranijo svojo neodvisnost in imajo dostop do virov, potrebnih za zadovoljevanje njihovih potreb, kar pomeni, da so varni viri preživetja na voljo vsem.

Dogovor o ciljih trajnostnega razvoja ima štiri vrste podpisnikov: institucije, posameznika, podporne organizacije in študentske organizacije. Vendar pa morajo institucije upoštevati pet načel dogovora, ki so opisana v nadaljevanju (Bello et al., 2020):

1. uskladiti vsa glavna prizadevanja s cilji, nalogami in kazalniki trajnostnega razvoja, vključno z izobraževanjem, raziskovanjem, vodenjem in sodelovanjem;
2. prizadevati si za vključevanje članov iz vseh ključnih skupin deležnikov, vključno s študenti, akademiki, strokovnim osebjem, lokalnimi skupnostmi in drugimi zunanjimi zainteresirane strani;
3. sodelovati med mesti, regijami, državami in celinami z drugimi institucijami podpisnicami kot del skupnega mednarodnega odziva;
4. na svoje edinstvene načine obveščati, deliti in poročati lokalnim in svetovnim skupnostim o svojem napredku pri doseganju trajnostnega razvoja;
5. vsako leto poročati političnemu forumu Združenih narodov na visoki ravni.

3 Digitalizacija in trajnostni razvoj

Kot omenjajo Del Río Castro et al. (2021) ter Brenner in Hartl (2021), sta trajnost in digitalizacija mega trenda, ki oblikujeta gospodarstvo in družbo ter tako zahtevata velike spremembe. Vendar se na prvi pogled zdijo trajnost in digitalne tehnologije

kot različna pojma (George et al., 2020). Kljub temu pa Osburg (2017) ugotavlja, da so ti pojmi spreminjevalci iger in strateški imperativi, ki lahko sprožijo velike preobrazbe.

Svet prehaja v obdobje digitalizacije, v katerem je večina naših vsakodnevnih dejavnosti močno odvisna od inovativnih digitalnih in računalniških tehnologij. Te sodobne tehnologije so se začele uporabljati v družbenogospodarskih, okoljskih, trajnostnih in podnebnih raziskavah, da bi povečale produktivnost in učinkovitost določenega sistema (Balogun et al., 2020; Ceipek et al., 2020).

Digitalizacija je vključevanje digitalnih tehnologij v vsakdanje življenje. Takšno vključevanje je mogoče z digitalizacijo informacij. Digitalizacija je opredeljena kot proces pretvorbe fizično zbranih informacij (npr. senzorjev, pisnih informacij itd.) in znanja v računalniško berljiv jezik. Zamudno prizadevanje za digitalizacijo informacij, zbranih v stoletjih (vključno s slikami, podobami in video posnetki), je obrodilo dragocene sadove, ki jih poganjajo informacijske tehnologije (Mondejar et al., 2021).

Koristi, ki so posledica digitalizacije, so prispevale k razvoju orodij in senzorjev, vseskozi vključenih v internet stvari (angl. IoT). Internet stvari je robustno omrežje fizičnih predmetov, povezanih prek interneta z vgrajenimi senzorji in programsko opremo, in drugih tehnologij, ki omogočajo izmenjavo in zbiranje podatkov (Mondejar et al., 2021).

Konvergenca sočasno razvitih tehnologij za analizo v realnem času, strojno učenje in umetno inteligenco upravlja ogromno količino podatkov, imenovanih tudi veliki podatki. Visoka vrednost teh obsežnih podatkovnih nizov, ki se ustvarjajo, še ni v celoti izkoriščena, vendar ustvarja edinstvene priložnosti za pospeševanje prehoda na učinkovitejša in trajnostna pametna integrirana mesta (Mondejar et al., 2021).

Digitalne tehnologije so operativni vir za doseganje ciljev (Nambisan et al., 2019). Vprašanje, kako izkoristiti in pospešiti proces digitalne in trajnostne preobrazbe, je v središču razprav velikih svetovalnih podjetij za upravljanje (Deloitte, 2019) in na vrhu dnevnih redov številnih vlad (Združeni narodi, 2020). Eksponentni napredek umetne inteligence in strojnega učenja je očiten (Di Vaio et al., 2020) in kot ugotavljajo Merrill et al. (2019), tako podjetja kot vlade tekmujejo za izkoriščanje

njihovega potenciala. V tem naraščajočem konkurenčnem okolju je neizogiben prehod na digitalizacijo poznan z izrazom 'digitalni imperativ' (George et al., 2020).

Čeprav je trajnost nedvomno eden od najbolj rastočih pojavov, pa je še vedno premalo obravnavano področje uporabe digitalne tehnologije (George et al., 2020, Merrill et al., 2019). To je posebnost v literaturi o upravljanju, saj je splošno znano, da vodilne organizacije vse bolj uporabljajo takšne tehnologije za preoblikovanje svojih poslovnih modelov z namenom boljšega spopadanja z družbenimi izzivi (Di Vaio et al., 2021; Ferreira et al., 2019; Gartner, 2020; George et al., 2020; Nill & Kemp, 2009; Smith, 2005).

4 Trajnostni razvoj v akademskem okolju

Trajnost danes ni več zgolj načelo delovanja za optimizacijo uporabe virov v ekonomskem smislu, temveč opisuje odgovorno ravnanje z našim okoljem s pomočjo tehničnega, gospodarskega in družbenega izvajanja. Inženirske znanosti so bile in so sredstvo za pretvorbo teh virov v prakso. Poleg tega mora biti odgovornost za trajnostno rabo našega okolja priznana in sprejeta pri poučevanju in raziskovanju. Živimo in se tega načela učimo v osnovnih vidikih življenja, kot je upoštevanje učinkovitosti in trajnostne gradnje v sodobnih aplikacijah, kot so pametni sistemi. Z digitalizacijo visokega šolstva (četrti cilj Agende trajnostnega razvoja ZN) imajo informatiki in inženirji posebno vlogo pri učinkoviti uporabi (zabeleženih) podatkov za procesno optimizacijo, informacijsko tehnologijo, programiranje za varčevanje z viri, obnovljive vire energije, energetski prehod, proizvodnjo energije, učinkovito proizvodnjo, odstranjevanje e-odpadkov, recikliranje in druge aplikacije. Tako se morajo novi študijski programi razvijati agilno, prožno in ciljno usmerjeno. Poleg tega morajo predmeti spodbujati osebne, etično-socialne in metodične spretnosti študentov bolj kot prej. Dejansko so praktične, tehnične in interdisciplinarne učne vsebine ali partnerstva s podjetji vse pomembnejše (Fülöp et al., 2023).

Koncept trajnosti, kot ga poznamo, izhaja iz leta 1987 in znanega, že omenjenega Bruntlandovega poročila (Puertas, & Martí, 2019). Časovni in tematski trendi kažejo, da je bilo v zadnjih desetletjih v vseh državah sveta opaziti precejšnja politična prizadevanja in zavezanost trajnosti, pomembno orodje za doseganje trajnostnih ciljev pa je bilo uvedeno z izobraževanjem, vključno z visokim šolstvom (Thürer et al., 2019). Če pogledamo mejnike izobraževanja za trajnostni razvoj od leta 1992 do

leta 2020, lahko opazimo vse večje zanimanje in prizadevanja mednarodne skupnosti, da bi izobraževanje uporabila kot gonilo sprememb za bolj trajnostni način življenja ljudi (Ferrer-Estévez & Chalmeta, 2021); na 40. svetovni konferenci Unesca leta 2020 je nov načrt z naslovom *Izobraževanje za trajnostni razvoj: za doseganje ciljev trajnostnega razvoja (ESD) do leta 2030* predstavil okvir, ki je pokazal pot za doseganje 17 ciljev trajnostnega razvoja do leta 2030 s pomočjo izobraževanja o trajnosti (Žaléniené & Pereira, 2021). Tako so visokošolsko izobraževanje in zlasti univerze prepoznane kot ključni dejavniki trajnostnega izobraževanja, ki bodo z izobraževanjem prihodnjih voditeljev prispevali k uspešnemu uresničevanju ciljev trajnostnega razvoja Združenih narodov (Žaléniené & Pereira, 2021). Na področju vključevanja ciljev trajnostnega razvoja na univerzah so bila po svetu objavljena različna dela in študije (Zamora-Polo, F. & Sánchez-Martín, 2022). Dokazi kažejo, da se v zadnjih dveh desetletjih raziskave in praksa trajnostnega razvoja v visokošolskih ustanovah povečujejo (Lozano et al., 2017). Vodilne države na tem področju so Španija, Združeno kraljestvo oziroma Združene države Amerike (Ferrer-Estévez & Chalmeta, 2021). Nekatera dela so se osredotočila na izvajanje učnega načrta za trajnostni razvoj na univerzah, prakse v kampusu in dejavnosti ozaveščanja (Menon & Suresh, 2022), druga pa so ocenjevala vplive univerz na trajnost (Leal-Filho et al., 2019) in količinsko opredelila prispevek univerz k trajnosti (Puertas & Marti, 2019). Da bi postale trajnostne univerze in vplivale na rast trajnostnega razmišljanja v družbi, lahko univerze prispevajo na naslednjih področjih: (1) raziskave (teme, povezane s cilji trajnostnega razvoja), (2) izobraževanje (spodbujanje študentov k sodelovanju v trajnostnih dejavnostih s povečanjem njihovega znanja in izboljšanjem njihovega odnosa do trajnosti), (3) upravljanje in vodenje (vključevanje ciljev trajnostnega razvoja v univerzitetne prakse, stil upravljanja in zavezanost vodij) in (4) vodenje (zavezanost javnosti) (Žaléniené & Pereira, 2021).

Na podlagi regionalnega in mednarodnega oblikovanja politik univerze z zagotavljanjem okoljskih informacij in usposabljanja pospešujejo gibanje človeških družb v smeri trajnostnega razvoja. Vendar so vprašanja, povezana s trajnostnim razvojem v visokem šolstvu, še vedno v začetni fazi in se soočajo s številnimi izzivi. Izzivi, s katerimi se soočajo univerze pri uvajanju načel trajnostnega razvoja v svojo strukturo, vključujejo nezadostno ozaveščenost, premajhno pozornost univerze do trajnostnega razvoja, nezainteresiranost za prostovoljno trajnostno usmerjeno sodelovanje, omejeno zavezanost in podporo univerz izobraževanju za trajnostni

razvoj, pomanjkanje sodelovanja med notranjimi in zunanjimi uporabniki, učni načrt, dejavnosti v univerzitetnem okolju, komunikacijo z zunanjo skupnostjo ter vrednotenje in poročanje (Mohammadi et al., 2023).

Znanstveno izobraževanje o trajnostnem razvoju je povezano z znanjem, ki deluje in sprejema načela trajnostnega izobraževanja. Vendar pa ne more povezati ločenega raziskovalnega področja, ki bi lahko imelo lastne meritve, pristope in spretnosti, ter znanstvene večine (Bacelar-Nicolau et al., 2009; Kajikawa, 2008; Leal Filho et al., 2018). To je novo področje znotraj izobraževalne znanosti, ki ima močno povezavo s trajnostnim naravoslovnim izobraževanjem (Esmailian et al., 2018; Disterherft et al., 2013; Pereira et al., 2008). Nasprotno pa je višja potreba po trajnostnem izobraževanju bolj kot kdaj koli prej začetna pomembna faza na številnih univerzah, čeprav so z različnimi deli že delovale pri preoblikovanju družb in kultur z osveščanjem nosilcev odločanja, ki so akademiki, podjetniki in voditelji. Zato je treba upoštevati značilnosti univerz ki se razmeroma počasi spreminjajo (Lozano in Young, 2013; Lozano in Young, 2013; Lozano et al., 2013). V zahtevnih razmerah vseživljenjsko (znanstveno) izobraževanje lahko ustvari pedagoško potencialno dejanje za zapolnitev sistema učenja, povezanega s trajnostnim razvojem (Eneroth, 2000; Paechter et al., 2010).

Glede na velike tragedije, katastrofe, podnebne spremembe, pandemije in vojne, ki jih doživlja in ki jih je človeštvo doživelo, je vse večja potreba po novem izobraževanju, ki bi združevalo skrb s kratkoročnimi gospodarskimi koristmi skupaj z srednjeročnimi in dolgoročnimi, pri čemer je treba upoštevati pravico prihodnjih generacij do trajnostno naravnane planeta. Visokošolske institucije imajo ključno vlogo odgovornosti v zvezi s trajnostnim razvojem družbe (Kräusche & Pilz, 2017). Visokošolski zavodi so tudi ključni deležnik pri spodbujanju in izvajanju Agende 2030 Združenih narodov za trajnostni razvoj (Vallez et al., 2022) in digitalizacije družbe, saj ustvarjajo znanje za nove tehnologije in družbene inovacije (Carayannis & Morawska-Jancelewicz, 2022). Zato bi morali visokošolski zavodi podpirati trajnostni razvoj v svoji fizični infrastrukturi, procesih odločanja in pedagoških vprašanjih (Fuchs et al., 2020), da bi usmerjali ukrepe v smeri trajnostnega razvoja v celotnem univerzitetnem sistemu, ki vključuje izobraževanje, raziskave, delovanje kampusa, delo s skupnostjo ter ocenjevanje in poročanje (Lozano et al., 2013; Kapitulčinová et al., 2018).

Eden od najpomembnejših elementov uresničevanja ciljev trajnostnega razvoja Združenih narodov je trajnostna uporaba inovativnih digitalnih tehnologij pri digitalni preobrazbi. Zbirka 17 globalnih ciljev, znanih kot cilji trajnostnega razvoja, je bila oblikovana za reševanje nujnih družbenih, gospodarskih in okoljskih vprašanj ter izgradnjo trajnostnega prihodnost za vse (Sarkis & Ibrahim, 2022). Več ciljev trajnostnega razvoja je neposredno povezanih s temo trajnostnega sprejemanja inovativnih digitalnih tehnologij za digitalno preobrazbo. Cilj 9 je na primer namenjen izgradnji odporne infrastrukture, spodbujanju vključujoče in trajnostne industrializacije ter razvoju inovacij. Ta cilj poudarja pomen razvoja digitalnih tehnologij za spodbujanje gospodarske rasti, povečanje produktivnosti in podporo trajnostnim industrijskim praksam (Argyroudis et al., 2022).

5 Trajnostni razvoj, akademsko okolje in digitalizacija

Zaradi hitrega tehnološkega razvoja je digitalna preobrazba postala bistveno gonilo rasti in uspeha organizacije (Kraus et al., 2021). Ker si podjetja prizadevajo ostati konkurenčna in se prilagajati razvijajočim se potrebam strank, je trajnostno uvajanje inovativnih digitalnih tehnologij postalo ključni vidik njihove poti digitalne preobrazbe (Rosário & Dias, 2022). Koncept stalne digitalne preobrazbe vključuje odgovorno in trajno vključevanje digitalnih tehnologij v poslovne procese ob upoštevanju njihovih okoljskih, družbenih in gospodarskih vplivov. Doseganje trajnostnega sprejetja teh inovativnih digitalnih tehnologij od organizacij zahteva, da skrbno ocenijo svoj okoljski odtis, optimizirajo porabo energije in čim bolj zmanjšajo količino e-odpadkov (Neumeyer et al., 2020). Prav tako vključuje tudi obravnavo družbenih posledic sprejemanja tehnologij, kot so skrb za zasebnost, zagotavljanje vključenosti ter spodbujanje digitalne pismenosti med zaposlenimi in strankami. S sprejemanjem trajnostnih praks pri uvajanju inovativnih digitalnih tehnologij lahko organizacije ne le dosežejo operativno učinkovitost in prihranek stroškov, temveč tudi prispevajo k večjemu dobremu z zmanjšanjem ogljičnega odtisa, podpiranjem družbenega razvoja in spodbujanjem gospodarske rasti (Tohānean et al., 2020).

Digitalna tehnologija je postala transformativna sila, ki je povzročila revolucijo v naših življenjih in spreminja način delovanja podjetij (Attaran, 2020). V okviru digitalne preobrazbe digitalna tehnologija služi kot osnova za organizacijske spremembe in inovacije. Podjetjem omogoča racionalizacijo poslovanja,

optimizacijo razporejanja virov in ustvarjanje nove ponudbe vrednosti (Du et al., 2023). Z uporabo digitalnih orodij in platform lahko organizacije zbirajo in analizirajo velike količine podatkov, kar omogoča sprejemanje odločitev na podlagi podatkov in prilagojeno izkušnje za stranke. Poleg tega digitalna tehnologija omogoča agilnost in sodelovanje v delovnih procesih, s čimer odpravlja tradicionalne ovire in organizacijam omogoča hitro prilagajanje zahtevam trga (Maran et al., 2022). Ponuja potencial za revolucionarno spremembo poslovnih modelov, ponovno opredelitev sodelovanja s strankami in spodbuja operativno odličnost. Organizacije, ki na svoji poti digitalne preobrazbe učinkovito izkoristijo moč digitalne tehnologije, so v dobrem položaju za uspeh v digitalni dobi.

Temeljne spremembe med zdravstveno krizo, ki jih je povzročil covid-19 na akademski ravni upravljanja v kombinaciji s težnjo po internacionalizaciji, demokratizaciji znanja in demografskim razvojem, so privedle do novih izzivov na področju vodenja, organizacije in upravljanja. Hkrati je ta zdravstvena kriza zagotovila tudi podjetniške in institucionalne priložnosti za ponovni razmislek o organizacijskih strukturah ter za razvoj in spodbujanje digitalizacije v univerzitetnem okolju (Rahman et al., 2019; Younas et al., 2022). Kriza je prav tako spodbudila univerzitetne vodstvene delavce, da razmišljajo z vidika stalnega in trajnostnega razvoja (Gough in Scott, 2008; Disterheft et al., 2016). V tem kontekstu je potreben stalen pregled obstoječih struktur, da bi dosegli dodano vrednost v smislu družbenega, ekološkega in ekonomskega razvoja (Garay in Font, 2012).

Razprav in raziskav o družbeni odgovornosti podjetij na univerzah ne smemo spregledati, saj so trdno zasidrane v glavnih interesnih skupinah med univerzami in raziskovalci (Dobers, 2009; Johnson et al., 2018; Lu et al., 2019; Rahman et al., 2019; Torelli et al., 2020). Glede na svojo proaktivno vlogo v družbi je akademski kontekst vznemirljiv predmet raziskovanja. Poučevanje, raziskovanje in deležniki se nenehno ukvarjajo z vprašanji, povezanimi z različnimi oblikami korporativne in družbene odgovornosti (Johnson et al., 2018; Kucharska & Kowalczyk, 2019; Saraite-Sariene et al., 2020).

Z razmahom digitalizacije in globalizacije ter njunimi posledicami za gospodarsko in družbeno preobrazbo prihodnost postaja vse manj predvidljiva in varna. Zato se ljudje učijo za svet, ki ostaja večinoma neznan. Vendar to ni zgolj učenje. Učenje je samoorganiziran in konstruktivistični proces pridobivanja znanja. Omejeno je v

primeru tradicionalnega, poučnega prenosa znanja, ki je pogosto zgolj tehnično (Jayakumar in Joshi, 2017; Modugno in Di Carlo, 2019; Aversano et al., 2020).

Vendar pa gre pri učenju veliko bolj za prenašanje spretnosti preoblikovanja in razmišljanja. V tem kontekstu se ekonomija in menedžersko razmišljanje vse bolj soočata z velikimi problemi 21. stoletja. Povpraševanje po ekološki, ekonomski in družbeni trajnosti zahteva ekonomsko razmišljanje in delovanje ter način, kako se o njem poroča v študijah menedžmenta, postavlja pod vprašaj univerze in celotno akademsko okolje (Jayakumar in Joshi, 2017; Modugno in Di Carlo, 2019; Aversano et al., 2020).

Zato so univerze odgovorne za pregled svojih učnih konceptov in njihovo stalno prilagajanje novim gospodarskim in družbenim razmeram (Jayakumar in Joshi, 2017; Modugno in Di Carlo, 2019; Aversano et al., 2020).

Visokošolsko izobraževanje je 'starejši brat' osnovnega in srednjega izobraževanja. Ima večjo odgovornost v celostnem pogledu na družbo. Je povezovalno in trajno, z višjim izobraževalnim kontekstom; njegova značilnost je, da deluje na višji ravni znanja, kar pomeni, da daje odgovor na bolj zapleteno družbo. Te probleme je treba glede na njihovo kompleksnost reševati z boljšim upravljanjem in strukturiranostjo, kar pomeni več sodelovanja in usmerjenosti v trajnostni razvoj. Trenutno se odgovor na tehnični problem izvedljivosti ne more obravnavati brez upoštevanja družbenih, gospodarskih in okoljskih vplivov. Te vidike podpirajo Združeni narodi kot ključne elemente za izvajanje trajnostnega razvoja. Pot in ključna točka, na kateri je vključeno reševanje problemov, je raziskovalno delo (Gomez-Marin et al., 2022).

Vprašanja trajnostnega razvoja so v javnosti vse bolj izpostavljena, skupaj s sočasnim povečevanjem števila znanstvenih tečajev oz. ponudbo, ki temelji na sistemih e-učenja z novimi informacijami ter informacijskimi in komunikacijskimi tehnologijami (Lozano et al., 2013; Pereira et al., 2008). Vendar je trajnostno poučevanje še vedno v zgodnji fazi visokošolskega izobraževanja, ki zahteva različna merila, kot so nove kompetence, prilagodljivost in konkurenčnost med univerzami (Jeong in Gonzalez-Gomez, 2020 ; Lozano in Young, 2013). Tako nudijo sistemi e-učenja in izobraževanja na podlagi inovativnih informacij in informacijsko-komunikacijske tehnologije možnosti za uspešno dolgoročno učenje na področju trajnostnega razvoja (Shee in Wang, 2008).

Vendar dostop do znanja ni več omejen na fizični prostor visokošolskih zavodov, temveč je na voljo tudi na različnih platformah, v aplikacijah, enciklopedijah in odprtokodnih brskalnikih, ki podpirajo ljudi, ki se želijo učiti o različnih temah (Valdés et al., 2021).

S tega vidika visokošolski zavodi, ki so bili stoletja središče ustvarjanja in razširjanja znanja, doživljajo vrsto pomembnih sprememb, ki jih povzročajo družbeni in tehnološki trendi na področju informacijske tehnologije (Nikou in Aavakare, 2021; Nurhas et al., 2021). To pomeni spremembo paradigme v vseh institucijah, ponovno opredelitev poslovnih modelov in navidezno preoblikovanje njihovih struktur (Rodríguez-Abitia in Bribiesca-Correa, 2021; Benavides et al., 2020). Čeprav je v praksi že opazen trend zblíževanja digitalnih imperativov in trajnosti (George et al., 2021), primanjkuje sistematičnih in natančnih akademskih raziskav, ki bi na novo premislile modele upravljanja na podlagi trajnostnega razvoja z uporabo digitalnih tehnologij, zlasti v kontekstu visokega šolstva (Pu et al., 2022). To zahteva več raziskav in razprav na to temo (Eltawil et al., 2021).

6 Zaključek

Kje v svetu se najde področje, kjer ne bi bila pomembna in potrebna zdrava prihodnost? Kje v svetu obstajajo akademske institucije, ki ne bi predajale znanj diplomantom, ki bodo potrebna za prihodnost? Neizpodbitno dejstvo je, da smo s pričujočim prispevkom predstavili področje, ki bo v veliki meri krojilo nadaljnji razvoj študijskih programov. Kljub temu da je marsikatero visokošolsko okolje še vedno opredeljeno kot rigidno, kot okolje, ki se težje spreminja, je pomen zavedanja o spremembah prva odskočna deska za boljši jutri. Trajnostne vsebine in usmerjenost v zeleni in digitalni prehod so področja, ki bodo vodila nadaljnji razvoj študijskih programov. Seveda z upoštevanjem specifik, ki jih že danes predpostavljajo študijski programi. Osnova prispevka bo vodila v nadaljnje raziskovanje pri skupinah študentov z vidika analize dojemanja trajnostnega razvoja v posameznih akademskih okoljih. Tudi to je ena izmed dimenzij, ki tako na raziskovalni ravni kot vsebinskih dognanjih predstavlja enega izmed stebrov pogleda na jutri.

Literatura

- Argyroudis, S. A., Mitoulis, S. A., Chatzi, E., Baker, J. W., Brilakis, I., Gkoumas, K., Vousdoukas, M., Hynes, W., Carluccio, S., Keou, O., Frangopol, D. M. & Linkov, I. (2022). Digital technologies can enhance climate resilience of critical infrastructure. *Climate Risk Management*, 35.
- Attaran, M. (2020). Digital technology enablers and their implications for supply chain management. *Supply Chain Forum: An International Journal*, 21, 158–172.
- Aversano, N., Di Carlo, F., Sannino, G., Tartaglia Polcini, P. & Lombardi, R. (2020). Corporate social responsibility, stakeholder engagement, and universities: new evidence from the Italian scenario. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 27, 1892–1899.
- Bacelar-Nicolau, P., Caeiro, S., Martinho, A. P., Azeiteiro, U.M. & Amador, F. (2009). E-learning for the environment: The Universidade Aberta (Portuguese Open Distance University) experience in the environmental sciences post-graduate courses. *International Journal of Sustainability in Higher Education*.
- Balogun, A.-L., Adebisi, N., Abubakar, I. R. & Dano, U. L. (2022). Digitalization for transformative urbanization, climate change adaptation, and sustainable farming in Africa: trend, opportunities, and challenges. *Journal of Integrative Environmental Sciences*, 21(6).
- Bello, J., Fletcher, S. & Ammari-Allahyari, M. (2020). Providing an enabling environment to promote the Sustainable Development Goals: Coventry University's experience. *Emerald Open Research*, 1(9).
- Benavides, L., Tamayo Arias, J., Arango Serna, M., Bedoya, B. & Burgos, D. (2020). D'T in higher education institutions: A systematic. *Literature Review Sensors*, 20(11), 1–22.
- Brenner, B. & Hartl, B. (2021). The perceived relationship between digitalization and ecological, economic, and social sustainability. *Journal of Cleaner Production*, 315(5), 128128.
- Boni, A. & Walker, M. (2016). *Universities and Global Human Development: Theoretical and empirical insights for social change*. London: Routledge.
- Carayannis, E. G. & Morawska-Jancelewicz, J. (2022). The Futures of Europe: Society 5.0 and Industry 5.0 as Driving Forces of Future Universities. *Journal of the Knowledge Economy*, 13, 3445–3471.
- Ceipek, R., Messeni Petruzzelli, A., De Massis, A. & Matzler, K. (2020). A motivation and ability perspective on engagement in emerging digital technologies: The case of Internet of Things solutions. *Long Range Planning*, 54(5).
- Chankseliani, M. & McCowan, T. (2020). Higher Education and the Sustainable Development Goals. *Higher Education*, 81(1), 1–8.
- Deloitte & GeSI. (2019). *Digital with purpose: Delivering a SMARTer2030*.
- Del Rio Castro, G. (2021). Unleashing the convergence amid digitalization and sustainability towards pursuing the Sustainable Development Goals (SDGs): A holistic review. *Journal of Cleaner Production*, 280(1).
- Disterherft, A., Leal Filho, W., Azeiteiro, U. & Caeiro, S. (2013). Sustainability science and education for sustainable development in universities e a critical reflection S. Caeiro, W. Leal Filho, J. Charbel, U. Azeiteiro (ur.), *Sustainability Assessment Tools in Higher Education Institutions. Mapping Trends and Good Practices at Universities Round the World*, Springer International Publishing, Switzerland.
- Disterheft, A., Caeiro, S. S., Leal Filho, W. & Azeiteiro, U. M. (2016). The INDICARE-model—measuring and caring about participation in higher education's sustainability assessment. *Ecological Indicators*, 63, 172–186.
- Di Vaio, A., Palladino, R., Hassan, R. & Escobar, O. (2020). Artificial intelligence and business models in the sustainable development goals perspective: A systematic literature review. *Journal of Business Research*, 121, 283–314.
- Di Vaio, A., Palladino, R., Pezzi, A. & Kalisz, D. E. (2021). The role of digital innovation in knowledge management systems: A systematic literature review. *Journal of Business Research*, 123(C), 220–231.

- Dobers, P. (2009). Corporate social responsibility: management and methods. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 16, 185–191.
- Du, J., Shen, Z., Song, M. & Zhang, L. (2023). Nexus between digital transformation and energy technology innovation: An empirical test of A-share listed enterprises. *Energy Economics*, 120, 106572.
- Eltawil, Itawil, A., Mostafa, N. A. & Matsushita, Y. (2021). Toward a Smart and Sustainable Campus: Future Vision, Opportunities, and Challenges. V: E. N. Ujang, T. Fukuda, A. L. Pisello & D. Vukadinović (ur.), *Resilient and Responsible Smart Cities* (str. 233–242). Springer International Publishing.
- Eneroth, C. (2000). E-learning for environment. *Improving E-Learning as a Tool for Cleaner Production Education*. Licentiate Dissertation, Lund University, Lund, Sweden.
- Esmacilian, B., Rust, M., Gopalakrishnan, P. K. & Behdad, S. (2018). Use of citizen science to improve student experience in engineering design, manufacturing and sustainability education. *Procedia Manufacturing*, 26, 1361–1368.
- Ferreira, J. J. M., Fernandes, C. I. & Ferreira, F. A. F. (2019). To be or not to be digital, that is the question: Firm innovation and performance. *Journal of Business Research*, 101, 583–590.
- Ferrer-Estévez, M. & Chalmeta, R. (2021). Integrating Sustainable Development Goals in educational institutions. *International Journal of Management Education*, 19.
- Fuchs, R., Brown, Calum & Rounsevell, M. (2020). Europe's Green Deal offshores environmental damage to other nations. *Nature*, 586(7831): 671.
- Fülöp, M. T., Breaz, T. O., Topor, I. D., Ionescu, C. A. & Dragolea, L.-L. (2023). Challenges and perceptions of e-learning for educational sustainability in the “new normality era.” *Frontiers in Psychology*, 14.
- Garay, L. & Font, X. (2012). Doing good to do well? Corporate social responsibility reasons, practices and impacts in small and medium accommodation enterprises. *International Journal of Hospitality Management*, 31, 329–337.
- Gartner (2020). *Define Sustainability and Leverage Materiality to Drive More Effective Strategy*.
- George, G., Merrill, R. K. & Schillebeeckx, S. J. D. (2020). Digital Sustainability and Entrepreneurship: How Digital Innovations Are Helping Tackle Climate Change and Sustainable Development. *Entrepreneurship Theory and Practice*.
- Gómez-Marín, N., Cara-Jiménez, J., Bernardo-Sánchez, A., Álvarez-de-Prado, L. & Ortega-Fernández, F. (2022). Sustainable Knowledge Management in academia and research organizations in the innovation context. *The International Journal of Management Education*, 20(1), 100601.
- Gough, S. & Scott, W. (2008). *Higher Education and Sustainable Development*. Abingdon: Routledge.
- Jayakumar, T. & Joshi, R. K. (2017). Rethinking the role of management education in developing a “new” locus of CSR responsibility: an Indian case study. *Journal of Work Applied Management*, 9, 51–69.
- Jeong, J. S. & Gonzalez-Gomez, D. (2020). Assessment of sustainability science education criteria in online-learning through fuzzy-operational and multi-decision analysis and professional survey. *Helvion*, 6(8).
- Johnson, M., Redlbacher, F. & Schaltegger, S. (2018). Stakeholder engagement for corporate sustainability: A comparative analysis of B2C and B2B companies. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 25, 659–673.
- Kajikawa, Y. (2008). Research core and framework of sustainability science. *Sustainability Science*, 3, 215–239.
- Kapitulčinová, D., Atkisson, A., Perdue, J. & Will, M. (2018). Towards integrated sustainability in higher education – Mapping the use of the Accelerator toolset in all dimensions of university practice. *Journal of Cleaner Production*, 172.
- Kraus, S., Jones, P., Kailer, N., Weinmann, A., Chaparro-Banegas, N. & Roig-Tierno, N. (2021). Digital transformation: An overview of the current state of the art of research. *Sage Open*, 11.

- Kräusche, K. & Pilz, S. (2017). Integrated sustainability reporting at HNE Eberswalde – a practice report. *International Journal of Sustainability in Higher Education*, 19(2).
- Kucharska, W. & Kowalczyk, R. (2019). How to achieve sustainability?-Employee's point of view on company's culture and CSR practice. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 26, 453–467.
- Leal Filho, W., Raath, R., Lazzarini, B., Vargas, V. R., de Souza, L., Anholon, R., Quelhas, O. L. G., Haddad, R., Klavins, M. & Orlovic, V. L. (2018). The role of transformation in learning and education for sustainability. *Journal of Cleaner Production*, 199, 286–295.
- Leal Filho, W., Salvia, A.L. & Pretorius, R.W. (2019). *Universities as living labs for sustainable development: Supporting the implementation of the sustainable development goals*. (1st ed.). Springer, Cham.
- Lozano, R., Lozano, F., Mulder, K., Huisingh, D. & Waas, T. (2013). Advancing higher education for sustainable development: international insights and critical reflections. *Journal of Cleaner Production*, 48, 3–9.
- Lozano, R., Lukman, R., Lozano, F. J., Huisingh, D. & Lambrechts, W. (2013). Declarations for sustainability in higher education: Becoming better leaders, through addressing the university system. *Journal of Cleaner Production*, 48, 10–19.
- Lu, J., Ren, L., He, Y., Lin, W. & Streimikis, J. (2019). Linking corporate social responsibility with reputation and brand of the firm. *Amfiteatru Economic Journal*, 21, 1–26.
- Maran, T.K., Liegl, S., Davila, A., Moder, S., Kraus, S. & Mahto, R.V. (2022). Who fits into the digital workplace? Mapping digital self-efficacy and agility onto psychological traits. *Technological Forecasting and Social Change*, 175, 121352.
- McCowan, T. (2013). *Education as a human right: principles for a universal entitlement to learning*. London: Bloomsbury Academia.
- McGill. (2024). *Sustainability*. Dostopno na <https://www.mcgill.ca/sustainability/files/sustainability/what-is-sustainability.pdf>
- Mensah, J. & Ricart Casadevall, S. (2019). Sustainable Development: Meaning, History, Principles, Pillars, and Implications for Human Action: Literature Review. *Cogent Social Sciences*, 5.
- Merrill, R. K., Schillebeeckx, S. J. D. & Blakstad, S. (2019). *Sustainable digital finance in Asia: Creating environmental impact through bank transformation*. SDFA, DBS, UN Environment.
- Modugno, G. & Di Carlo, F. (2019). “Financial sustainability of higher education institutions: A challenge for the accounting system” in *Financial Sustainability of Public Sector Entities: The Relevance of Accounting Frameworks*. ur. J. Caruana, I. Brusca, E. Caperchione, S. Cohen in F. Manes Rossi (Cham: Palgrave Macmillan), 165–184.
- Mohammadi, Y., Monavvarifard, F., Salehi, L., Movahedi, R., Karimi, S. & Liobikienė, G. (2023). Explaining the Sustainability of Universities through the Contribution of Students' Pro-Environmental Behavior and the Management System. *Sustainability*, 15, 1562.
- Mondejar, M. E., Avtar, R., Diaz, H. L. B., Dubey, R. K., Esteban, J., Gomez-Morales, A., ... Garcia-Segura, S. (2021). Digitalization to achieve sustainable development goals: Steps towards a Smart Green Planet. *The Science of the Total Environment*, 794.
- Nambisan, S., Wright, M. & Feldman, M. (2019). The digital transformation of innovation and entrepreneurship: Progress, challenges and key themes. *Research Policy*, 48(8).
- Neumeyer, X., Santos, S. C. & Morris, M.H. (2020). Overcoming barriers to technology adoption when fostering entrepreneurship among the poor: The role of technology and digital literacy. *International Transaction Journal of Engineering Management*, 68, 1605–1618.
- Nikou, S. & Aavakare, M. (2021). An assessment of the interplay between literacy and digital technology in higher education. *Education and Information Technologies*, 26(4), 3893–3915.
- Nill, J. & Kemp, R. (2009). Evolutionary approaches for sustainable innovation policies: From niche to paradigm? *Research Policy*, 38(4), 668–680.
- Nurhas, I., Aditya, B. R., Jacob, D. W. & Pawlowski, J. M. (2021). Understanding the challenges of rapid digital transformation: the case of COVID-19 pandemic in higher education. *Behaviour & Information Technology*.
- Osburg, T. (2017). *Sustainability in a Digital World Needs Trust*. Dosegljivo na https://ideas.repec.org/h/spr/csrrchp/978-3-319-54603-2_1.html.

- Paechter, M., Maier, B. & Macher, D. (2010) Students' Expectations of and Experiences in E-Learning: Their Relation to Learning Achievements and Course Satisfaction. *Computers & Education*, 54, 222–229.
- Pereira, A., Mendes, A. Q., Morgado, L., Amante, L. & Bidarra, J. (2008). *Universidade Aberta's Pedagogical Model for Distance Education Universidade Aberta*, Lisbon, Portugal.
- Pu, R., Tanamee, D. & Jiang, S. (2022). Digitalization and higher education for sustainable development in the context of the Covid-19 pandemic: A content analysis approach. *Problems and Perspectives in Management*, 20(1), 27–40.
- Puertas, R. & Marti, L. (2019). Sustainability in universities: DEA-Greenmetric. *Sustainability*, 11, 3766.
- Rahman, A. A., Castka, P. & Love, T. (2019). Corporate social responsibility in higher education: A study of the institutionalisation of CSR in Malaysian public universities. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 26, 916–928.
- Rodríguez-Abitia, G. & Bribiesca-Correa, G. (2021). Assessing digital transformation in universities. *Future Internet*, 13(2), 1–16.
- Rosário, A.T. & Dias, J. C. (2022). Sustainability and the Digital transition: A literature review. *Sustainability*, 14, 4072.
- Saraite-Sariene, L., Alonso-Cañadas, J., Galán-Valdivieso, F. & Caba-Pérez, C. (2020). Non-financial information versus financial as a key to the stakeholder engagement: A higher education perspective. *Sustainability* 12, 331.
- Sarkis, J. & Ibrahim, S. (2022). Building knowledge beyond our experience: Integrating sustainable development goals into IJPR's research future. *International Journal of Production Research*, 60, 7301–7318.
- Shee, D. Y. & Wang, Y.-S. (2008). Multi-criteria evaluation of the web-based e-learning system: methodology based on learner satisfaction and its applications. *Computer Education*, 50, 894–905.
- Smith, T. (2005). Institutional and Social Investors Find Common Ground. *The Journal of Investing*, 14(3), 57–65.
- Vallez, M., Lopezosa, C. & Pedraza-Jimenez, R. (2022). A study of the Web visibility of the SDGs and the 2030 Agenda on university websites. *International Journal of Sustainability in Higher Education*, 23 (8), 41–59.
- Younas, M., Noor, U., Zhou, X., Menhas, R. & Qingyu, X. (2022). COVID-19, students satisfaction about e-learning and academic achievement: mediating analysis of online influencing factors. *Frontiers in Psychology*, 13:948061.
- Tanaka, A.C. & Tabucanon, M.T. (2014). *ProSPER.net: Transforming higher education and creating sustainable societies*. United Nations University Institute for the Advanced Study of Sustainability (UNU-IAS).
- Thürer, M., Tomašević, I., Stevenson, M., Qu, T. & Huisinigh, D. A. (2018). Systematic review of the literature on integrating sustainability into engineering curricula. *Journal of Cleaner Production*, 181, 608–617.
- Tohănean, D., Buzatu, A. I., Baba, C. A. & Georgescu, B. (2020). Business model innovation through the use of digital technologies: Managing risks and creating sustainability. *Amfiteatru Economic Journal*, 22, 758–774.
- Torelli, R., Balluchi, F. & Furlotti, K. (2020). The materiality assessment and stakeholder engagement: A content analysis of sustainability reports. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 27, 470–484.
- United Nations. (2020). *Sustainable Development Goals Report 2020*.
- Valdés, K. N. & Alpera, S. Q. & Suárez, L. M. C. (2021). Aninstitutional perspective for evaluating digital transformation in highereducation: Insights from the Chilean case. *Sustainability*, 13(17), 1–27.
- Združeni narodi. (2015). *United Nations: Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. Sustainable Development Goals Knowledge Platform.
- Združeni narodi. (2019). *United Nations: The future is now – science for achieving sustainable*

development. (Global Sustainable Development Report 2019). New York: New York.

Žaléniené, I. & Pereira, P. (2021). Higher education for sustainability: A global perspective. *Geography and Sustainability*, 2, 99–106.